

Forhandling, der er blevet ført i Udvalget, og ogsaa til Forhandlingen her i Salen, er Landstingets Stilling til det af Regeringen i Landstinget forelagte Lovforslag. Landstingsudvalgets Flertal — for saa vidt man kan slutte fra Betænkningen, hvor der ganske vist ikke staar, hvem der hører til Udvalgets Flertal, men man skønner, at der er delte Meninger — hævder den Anskuelse, at man nu ikke følger saa strenge Regler ved Indfødsrettens Meddelelse, som man tidligere har gjort, og Landstingsudvalgets Flertal gaar ud fra, at vi ikke her i Landet følger saa strenge Regler, som man gør i Udlandet, naar der er Tale om at meddele Indfødsret til udvandrede danske Borgere. Forholdet er imidlertid, som det er oplyst af den ærede Ordfører, at et betydeligt større Antal Personer fra fremmede Lande faar Indfødsret her, end danske udvandrede faar i Udlandet, og navnlig gælder dette for Svenskes Vedkommende. Efter de Tal, som den ærede Ordfører oplæste, skulde man imidlertid tro, at vi gennem Tiderne saa nogenlunde ligeligt har meddelt dansk Indfødsret til et stort Antal fremmede Indvandrere her til Landet, idet han kun nævnedes nogle enkelte Tal fra de sidste Aar. Men jeg skal nu tillade mig at oplyse, hvorledes Forholdet er, naar man ser tilbage i Tiden. Jeg gaar saa langt tilbage som til 1860. I de 20 Aar fra 1850 til 1869 blev der givet dansk Indfødsret til i alt 336 Personer, altsaa gennemsnitlig til 17 Personer aarligt, i de næste 20 Aar, fra 1870 til 1889, blev der givet Indfødsret til 1,210 Personer, det vil sige gennemsnitlig til 61 om Aaret. I det følgende Tiaar, fra 1890 til 1899, blev der givet Indfødsret til 2,458 Personer eller gennemsnitlig til 246 aarligt. I Tiaaret fra 1900 til 1909 var det gennemsnitlige aarlige Antal vokset til 420, men for de sidste 4 Aar, 1910—13, bliver Gennemsnitstallet 617. Der har altsaa været en stærk Stigning gennem Aarene, nemlig fra 17 gennemsnitlig i de 20 Aar fra 1850 til 1869 indtil 617 gennemsnitlig i de sidste 4 Aar. Dette viser, at den ærede Ordfører (Hauge) ikke havde Ret, da han oplyste, at Indvandringen ikke var tiltaget særligt i de senere Aar, thi det har den faktisk gjort i en forbausende Grad. Det højeste Tal naaede vi i 1911—12; da fik 681 Personer dansk Indfødsret. Paa det i Aar i Landstinget fremsatte Lovforslag var der opført 623 Personer; under Forhandlingen i Lands-

tinget blev der optaget yderligere 34 Personer, saa at Lovforslaget, som det foreligger her, og saaledes som vi indstiller det til uforandret Vedtagelse, omfatter 657 Personer. Man vil altsaa se, at det er en ganske forbausende stærk Stigning i Antallet af de Personer, som gennem Aarene faar dansk Indfødsret, og man vil derfor forstaa, at der er gyldig Grund for Lovgivningsmagten til at tænke over, om vi følger Regler, der er forsvarlige og tidssvarende, og Regler, som er i Overensstemmelse med dem, man følger i andre Lande ved Meddelelse af Indfødsret til danske Statsborgere.

Derefter skal jeg gøre nogle Bemærkninger angaaende Betingelserne for Indfødsrettens Erhvervelse; thi det er væsentlig dem, den ærede Ordfører (Hauge) har dvælet ved, idet han mente at kunne paavise, at Venstre har skiftet Standpunkt i denne Sag. Jeg skal tillade mig at fremdrage enkelte Eksempler, som beviser, at man nu følger ganske andre Regler, naar Talen er om at give Indfødsret til fremmede, end tidligere, ja, jeg fristes endog til at sige, at vi nu er kommet saa vidt, at det næsten er umuligt at sige, hvilke Regler vi i Øjeblikket følger. Jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører eller den højtærede Minister kunde staa op og præcisere, hvilke faste Regler man nu følger — jeg kender ingen saadanne faste Regler. Jeg skal ikke trætte med mange Eksempler, men blot fremdrage et Par enkelte som Bevis for, at man nu behandler den Slags Sager paa en ganske anden Maade end tidligere. I Rigsdagssamlingen 1894—95 var der paa Indfødsretslovforslaget opført en Person, som var født i Sverige i 1834, var kommet her til Landet i 1874 og derefter havde haft uafbrudt fast Ophold i samme Kommune, altsaa i ca. 20 Aar. Denne Mand havde af den frie Fattigkasse modtaget 2 Kr. i 1881 og 3 Kr. i 1890. Af denne Grund blev han i Landstinget strøget af Lovforslaget. Det var den eneste Grund, man havde til at stryge ham, altsaa at han havde modtaget i alt 5 Kr. af den frie Fattigkasse; offentlig Fattighjælp havde der ikke været Tale om. Saadan var Landstingets Stilling i 1894—95. Under Folketingets Behandling af Lovforslaget blev Manden optaget paa det, idet vi gik ud fra, at det var for galt at stryge en Mand af Lovforslaget, fordi han for flere Aar siden havde modtaget en Gang 2 Kr. og en anden Gang 3 Kr. af den frie Fattigkasse. Da Lovforslaget kom tilbage til Landstinget, knurrede man